

Та ся затече Циганче
Вжвъ пашови-те чордаци,
Та си на паша думаше:
„Пашо ле, Солонджіо-ле!
Ти седишъ, пашо, ти седишъ
На високи-те чардаци,
И на шарени душеци,
И тръсишъ Стайко Войвода;
Стайко Войвода минува
Презъ Сокунъ града голяма,
Сторилъ ся млада невяста,
Младъ Странинъ младо деверче.“
Па на гавазе говори:
„Гавазе, млади гавазе!
Я си течете, гавазе,
Назадъ невяста врѣнете,
Веднаждъ да ми сѣ поклони,
И рѣка да ми цалува,
И я ща да ъ арижа
Що ми сѣ въ джеба намери.“
Тога сѣ текле гавазе,
Та на девере думаха:
„Девере, млади девере!
Назадъ невяста врѣнете,
Че си ѣж вика паша-та,
Веднаждъ да му сѣ поклони
И рѣка да му цалува,
И той ще да ъ ариже
Що му сѣ въ джеба намери.“
И послушале девере,
Назадъ невяста врѣнале,
Щомъ до порти-те отишле,
А невяста имъ думаше:
„Дружина вярна, зговорна!
Кога си въ порти влезиме,
Назадъ сѣ обращайтесь,
Ако сѣ порти затворатъ,

Аленъ ми магданъ дигнете,
Узунъ калѣчка подайте,
Та па сѣ ниско слагайте,
Та ми сѣ поразгледайте,
Какво сѣ кланя невяста.“
И кланяла сѣ невяста,
Триста душъ млади гавазе.
Па сѣ воскачи невяста,
На високи-те чордаци,
Па си на паша думаше:
„Пашо ле, Солунджіо-ле!
Ти седишъ, пашо, ти седишъ
На високи-те чордаци,
На шарени-те душеци,
И тръсишъ Стайко Войвода;
Я си ми подай главица,
Да не крѣвава душеци.“
А паша си му думаше:
„Не дей ми зима главица,
Азъ да ти, Стайко, арижа
Арем-а сосъ анѣми-те.“
А Стайко си му думаше:
„Азе ти не ща, пашо ле,
Арем-а сосъ анѣми-те
Нали ти иска, пашо ле,
Твоя-та руса главица.“
Па си самичекъ посѣгна,
Пашу глава-та отряза,
Па ѣж намаза сѣсъ катранъ
И налепи ѣж сѣсъ памукъ,
Па си ѣж на колъ побѣ,
Та ѣж потпали младъ Стайко;
Та му светѣла, светѣла
До три дни и до три нощи;
А той си піе и ѣде
Съ негова вярна дружина.